

Sygn. akt *XVII AmE 47/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turlński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 9 grudnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *S.A. w P.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) *S.A. w P.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 grudnia 2014 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) *S.A. w P.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt zł) z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt *XVII AmE 47/15*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2014 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) orzekł, że powód (...) *SA w P.* ((...)) naruszył warunek 2.2.3 koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, że czynił przedmiotem obrotu, we wrześniu 2013 r. poprzez stację paliw nr 786 w M., estry stanowiące samoistne paliwo ciekłe (paliwo B – 100) niespełniające wymagań jakościowych określonych przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz.U. Nr 18, poz. 98) powoływanego dalej jako rozporządzenie. Jednocześnie za te działania wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 50.000 zł co stanowi 0,0017% przychodów z działalności koncesjonowanej uzyskanych przez (...) w 2013 r.

Decyzję tę powód zaskarżył do Sądu odwołaniem, w którym wnosił o jej uchylenie i zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania.

Zarzucił Prezesowi URE naruszenie przy wydaniu decyzji art. 7 i 77 k.p.a. przez nierozpatrzenie całości materiału dowodowego co mogło mieć wpływ na treść decyzji.

Nie kwestionując samego faktu wprowadzenia do obrotu biopaliwa ciekłego B-100 w miejscu i czasie określonym w zaskarżonej decyzji, powód wskazał, że nie uwzględniono w niej okoliczności łagodzących, zmniejszających stopień jego zawinienia.

W szczególności podniósł, że:

1. prowadzi sprzedaż paliwa B-100 ze stratą jedynie po to, aby wywiązać się z ustawowego obowiązku realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, o którym mowa w art. 23 ustawy z 25 sierpnia 2006 r.
2. wymierzone w przeszłości nieliczne kary pieniężne za naruszenie warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi powinny być oceniane w kontekście skali prowadzonej działalności, która jest duża, gdyż powód sprzedaje paliwo na ponad 1200 stacjach paliwowych.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

Bezsporne jest w sprawie, że we wrześniu 2013 r., w okresie obowiązywania koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powód czynił przedmiotem obrotu na stacji paliw w M. przy ul. (...) estry stanowiące samoistne paliwo ciekłe (B-100) niespełniające wymagań jakościowych określonych w „rozporządzeniu” z uwagi na zawyżoną zawartość zanieczyszczeń stałych, w stopniu powodującym blokadę sączka podczas badań laboratoryjnych, co uniemożliwia odniesienie się do dopuszczalnych granicznych wartości jakości paliwa przewidzianych w normie.

W odpowiedzi na zapytanie Prezesa URE wykonujący analizę próbki paliwa – pierwszej i kontrolnej Instytut (...) w K. wyjaśnił, że wynik badania określony jako „blokada sączka” jest podstawą do stwierdzenia, że paliwo nie spełnia wymagań i dlatego nie ma potrzeby odnoszenia się do granicznych dopuszczalnych ilości zanieczyszczeń w próbce (K 22 – 23 akt adm.).

Sąd zważył, co następuje.

Odpowiedzialność za nieprzestrzeganie warunków koncesji określona w art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego z dnia 10 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia obowiązków określonych w koncesji.

Bezsporne jest w sprawie, że powód naruszył warunki koncesji w sposób opisany w zaskarżonej decyzji. W tej sytuacji ocenie podlega wysokość wymierzonej kary pieniężnej pod kątem możliwości jej miarkowania ze względu na okoliczności łagodzące podniesione w odwołaniu.

W ocenie Sądu zmniejszenie wysokości tej kary nie było możliwe. Trudności związane z brakiem stabilizacji parametrów jakościowych paliwa B-100, znane powszechnie w branży paliwowej nie usprawiedliwiają w żadnej mierze postępowania powoda, na którym zgodnie z udzieloną koncesją spoczywa obowiązek wprowadzania do obrotu paliwa o odpowiedniej jakości zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie normami. Paliwa takie jak B-100 sprawiające ze swej natury problemy z utrzymaniem parametrów jakościowych powinny być przez profesjonalnego uczestnika obrotu jakim jest powód poddane szczególnej pieczy, tak aby nie doszło do sprzedaży paliwa wadliwego. Z uwagi na to, że powód sprzedawał paliwo B – 100 nie odpowiadające normie jakościowej oznacza, że nie dołożył należytej staranności w prowadzeniu działalności koncesjonowanej. Takie postępowanie nie może być okolicznością łagodzącą wymiar kary.

Podobnie prowadzenie działalności gospodarczej w dużym rozmiarze nie może być uznane za okoliczność łagodzącą, albowiem wielkość tej działalności jest kwestią wyboru przedsiębiorcy i jego obciąża ryzyko uchybień spowodowane skalą wykonywanych zadań.

To, że powód był już karany za naruszenia koncesji, nawet jeśli kary nakładane były rzadko w stosunku do skali jego działalności, stanowi okoliczność obciążającą, a nie łagodzącą.

Powód w ogóle nie odnosi się do stopnia przekroczenia normy w sprzedawanym paliwie. Tymczasem był on tak duży, że specjalistyczne laboratorium przerwało analizę próbki z powodu blokady sączka zanieczyszczeniami.

Wskazuje to na znaczny stopień szkodliwości czynu.

Sąd stwierdził, że Prezes URE prawidłowo rozważył wszystkie przesłanki rzutujące na wymiar kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe (art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego). Ponadto kara maksymalna w niniejszej sprawie mogła być wymierzona w wysokości 15% przychodu powoda, a wynosi tylko 0,0017% tego przychodu za rok 2013. Niższa sankcja byłaby nieadekwatna do deliktu popełnionego w niniejszej sprawie. Zachwiane byłyby również jej funkcje represyjna i prewencyjna. Prezes URE szczegółowo ustalił stan faktyczny sprawy i w swoich rozważaniach rozważył całość posiadanego materiału dowodowego, w tym okoliczności powołane w zarzutach odwołania. Z tego powodu zarzuty naruszenia art. 7 i 77 k.p.a. okazały się bezzasadne.

W tym stanie rzeczy, Sąd, działając na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako bezzasadne oraz orzekł o kosztach postępowania stosownie do jego wyniku na podstawie art. 98, 99 i 108 § 1 k.p.c.